

On the meat

על הבשר –

OVERVIEW

The ברייתא states that the מרצה is ציץ (forgives the sin) for the meat (of a קרבן) which became טמא.¹ There is a dispute whether we may sprinkle the blood of a קרבן on the מזבח if the meat of the קרבן is not available.² ר' אליעזר maintains יש דם אע"פ (we do not sprinkle the blood), while ר' יהושע maintains אין בשר אין דם (we do not sprinkle the blood). There is a dispute between רש"י and תוספות, whether this ברייתא can follow the view of ר"א.

בפרק כיצד צולין (לקמן עח,א) אמרינן לרבי אליעזר דאמר יש דם אף על פי שאין בשר -
יש דם אע"פ ר"ש who maintains asks, according to גמרא the פרק כיצד צולין
- when the ברייתא states that - שאין בשר

הציץ מרצה על האכילות למאי הלכתא³ לאקבועי בפגול⁴ ולאפוקי מידי מעילה⁵ -
The ציץ is מרצה on the foodstuff (the בשר), in regards to which law will it apply;
the גמרא there answered that the ריצוי הציץ accomplishes to establish it for פיגול
and to remove the בשר from the liability of מעילה -

ודלא כפירוש הקונטרס דפירש⁶ דלא אתיא אלא כרבי יהושע:
And not like ר"י who explained that the ברייתא only follows the ruling of רש"י;
it is not so it can even follow the view of ר"א.

SUMMARY

¹ All agree that even though the מרצה is ציץ on the בשר שנטמא, nevertheless it is forbidden to eat this בשר. The ריצוי הציץ must be concerning other matters.

² It was destroyed, lost or left the עזרה.

³ What relevance is there that the מרצה is ציץ on the בשר, even if the ציץ is not מרצה (and even if there is no בשר at all) they would still sprinkle the blood. According to ר"י who maintains אין בשר אין דם, it is understood what the ריצוי הציץ accomplishes, for were it not for the ריצוי הציץ we would not be זורק the דם, for since the בשר is טמא it is like it was destroyed, etc. The ריצוי הציץ accomplishes that there is בשר and we can be זורק the דם.

⁴ פיגול means that the כהן while doing the עבודה (for instance he received the דם in a כלי) had in mind that he would do the required service (זריקת הדם) at a later date (חוצ' לזמנו). The קרבן then becomes פיגול and if one eats this קרבן he is קרבן. There is one qualification to this rule, that the only פסול in the קרבן is the פיגול; all other aspects of this קרבן were done properly. In this case where the בשר became טמא (after the שחיטה), one may have thought that there cannot be דין פיגול since there is a פסול in the קרבן (besides the פיגול). The law of הציץ מרצה teaches us that this טומאה is not considered a פסול regarding פיגול and the laws of פיגול apply.

⁵ מעילה is the prohibition to derive any benefit from הקדש. Regarding קדשי קדשים, once there is זריקת הדם the בשר is permitted to be eaten (by the כהנים) so there is no longer any מעילה בבשר. Here however since the בשר is טמא, we may have thought since there was never אסור to eat שנתמא (קדשים שננטמא) therefore the מעילה חיוב remains. The rule of הציץ מרצה is that there is no מעילה חיוב for this בשר שננטמא after זריקת הדם.

⁶ See רש"י (here) ד"ה על הדם. See 'Thinking it over'.

The ברייתא of הבשר על המרצה can be regarding פיגול and מעילה, and follow even the view of א"ר

THINKING IT OVER

How can we somehow understand פירש"י⁷, who is seemingly going against a גמרא מפורשת?!

---

⁷ See footnote # 6.